

Pr. Prof. Ion Buga

MERGI ȘI SPUNE CÂT BINE ȚI-A FĂCUT ȚIE DUMNEZEU

PREDICI
vol. IV

Editura Sf. Gheorghe-Vechi
2018

Duminica a 21-a după Rusalii (Pilda semănătorului)

„Zis-a Domnul: A ieșit semănătorul să semene sămânța sa. Și semănând el, o parte a căzut lângă drum și a fost călcată cu picioarele și păsările cerului au mâncat-o. Altă parte a căzut în loc pietros, și dacă a răsărit, s-a uscat, pentru că nu avea umezeală. Altă parte a căzut în mijlocul spinilor și spinii, crescând cu ea, au înăbușit-o. Iar altă parte a căzut pe pământul cel bun și, crescând, a făcut rod înșutit. După ce a spus acestea, a strigat: Cine are urechi de auzit să audă. Dar ucenicii Lui I-au întrebat: Ce înseamnă pilda aceasta? Atunci El a răspuns: Vouă vă este dat să cunoașteți tainele împărăției lui Dumnezeu, iar celorlalți în pilde, ca, văzând, să nu vadă și, auzind, să nu înțeleagă. Iar pilda aceasta înseamnă: Sămânța este cuvântul lui Dumnezeu. Iar cele de lângă drum sunt cei care aud cuvântul, dar vine diavolul și ia cuvântul din inima lor, ca nu cumva, crezând, să se mântuiască. Cele din loc pietros sunt aceia care, auzind cuvântul îl primesc cu bucurie, dar aceștia nu au rădăcină; ei cred până la o vreme, iar la vreme de ispită se leapădă. Cele căzute între spini aceștia sunt cei ce aud cuvântul, dar umblând sub povara grijilor, a bogățiilor și a plăcerilor vieții acesteia, se înăbușă și nu rodesc desăvârșit. Iar cele de pe pământ bun aceștia sunt cei care, cu inimă curată și bună, auzind cuvântul, îl păstrează și fac rod prin răbdare. După ce a spus acestea, a strigat iarăși: Cine are urechi de auzit, să audă.”

În lumina zorilor mântuirii neamului omenesc, am cinstit nașterea Maicii Domnului și modul în care a fost desăvârșită lucrarea de înomenire a Fiului lui Dumnezeu spre mântuirea neamului omenesc prin Sfânta Cruce (la 14 septembrie). Am învățat din Duminica de dinaintea Înălțării Sfintei Cruci că trebuie să ne naștem din apă și din Duh, din Duminica de după, că trebuie să-I urmăm lui Hristos lepădându-ne de sine, luând Crucea și urcând treptele creșterii noastre duhovnicești Duminică de Duminică, am pus la inimă mergerea mai la adânc a înțelegerii cuvintelor dumnezeiești prin Duminica Pescuirii Minunate. În Duminica următoare am învățat că dragostea este coroana sau cununa tuturor virtuților, iubind nu numai pe cei care ne iubesc pe noi, ci chiar și pe vrăjmași; după aceea, în Duminica trecută, am așezat în sufletele noastre învățătura Sfintei Biserici legată de învierea spirituală (învierea sufletului din păcat) cu prilejul învierii fiului văduvei din Nain. Și iată că în această Duminică sfântă, Mântuitorul Hristos rostește o parabolă a mâhnirii, a întristării: o întristare sui generis: doar un sfert din cuvântul Său ajunge pe pământul bun și roditor al inimilor curate și smerite.

Astăzi ne aflăm în fața unui text din Evanghelia Mântuitorului Iisus Hristos, pe care l-a accentuat în mod deosebit: nu cumva în această pildă a semănătorului se ascunde taina ultimă a Creștinismului, a Bisericii? Să încercăm să descoperim și să confirmăm cumva această intuiție. Acest cuvânt e singurul text din toată

Evangelhia Lui pe care El Însuși îl explică, îl interpretează, îi descoperă ultima semnificație; e limpede că ne spune ceva cu totul deosebit. Mai există o mare ispită de care s-au lovit toți predicatorii de-a lungul celor 2000 de ani: pilda este atât de simplă și se referă la o îndeletnicire a omului de când este el. De aceea mulți au căzut în capcana aceasta a simplității aparente.

Tocmai aici e problema: în lucrurile simple, Mântuitorul și Dumnezeu Însuși a ascuns întregul adânc al ființei, al existenței, al rostului divin al tuturor lucrurilor. De aceea există un proverb: „apele liniștite sunt adânci” – aceasta este pilda. Mântuitorul are atâta grijă de acest text, încât îl încadrează între două avertismente: „cine are urechi de auzit, să audă”. E limpede: ne trimite cu insistență în altă parte decât acolo unde credem noi.

Semănătorul este Dumnezeu: adică Dumnezeu nu este mai mult decât ceea ce poate fi orice om adevărat, pe care El l-a semănat după Chipul și Asemănarea Lui. Spune Sfântul Ioan Evanghelistul: „suntem sămânță de Dumnezeu”, iar Sfântul Apostol Pavel întărește, în predica lui din Areopag: „al Lui neam suntem” (al lui Dumnezeu). Iubiților, gândiți-vă că suntem de un neam cu Dumnezeu, iar Fiul Se întrupează și ia sângele nostru: ce vreți mai mare înrudire!? Suntem frați, deci *fii (împreună cu Fiul, în Fiul)* de Dumnezeu!

Evangelhia de astăzi se referă la această înaltă treaptă a Creației lui Dumnezeu: e vorba de *cuvânt și om, cuvânt și făptură*. Cuvântul – după Dumnezeu – Dumnezeu este! O spune iarăși Sfântul Ioan Evanghelistul, începând astfel Evangelhia a IV-a. Este tot ce are lumea mai de preț din câte i-a dat Dumnezeu. Dumnezeu ne-a dat totul. Dumnezeu, după ce a dăruit tot, S-a dăruit pe Sine Însuși, dăruindu-Și Sângele Lui, nouă: în primul rând la Întrupare și-a vărsat Sângele Lui în sângele nostru (luând sângele Fecioarei) și pe urmă, pe Cruce, Își varsă Sângele Lui pentru viața noastră, îl dăruiește, Se dăruiește pe Sine. Mai mult nu se putea.

Esența Creștinismului este Cuvântul lui Dumnezeu: spune Ioan Evanghelistul, „la început era Cuvântul și Cuvântul era la Dumnezeu și Dumnezeu era Cuvântul”. Iată ce ecuație! O asemenea ecuație, la asemenea nivel, te amuțește! *Dumnezeu este Semănătorul și sămânța lui Dumnezeu este cuvântul; din această sămânță răsare Fiul Lui, „de-o Ființă cu Tatăl”.

Să ne rugăm lui Dumnezeu să ne dea puterea *Euharistiei*, adică mulțumire pentru tot ce avem. Există oameni care au toate bogățiile lumii și sunt atât de triști și nemulțumiți pentru că nu se mulțumesc cu nimic. Prima nemulțumire care a distrus lumea lui Dumnezeu cea plină de bucurie, a fost nemulțumirea lui Adam, când îi reproșează lui Dumnezeu: „femeia pe care mi-ai dat-o să fie cu mine, aceea mi-a dat din pom și am mâncat”. Iubiților, în clipa aceea s-a dărmănat tot universul de bucurie pe care îl făcuse Dumnezeu pentru om. Omul s-a dovedit nemulțumitor; „nemulțumitorului i se ia darul”.

În altă parte, Mântuitorul se oprește cu mare bucurie și entuziasm în fața unui sutaș păgân care-I spune ceva neașteptat chiar și pentru El, Care știa să găsească bucurii în orice „firimitură”. La un moment dat, Mântuitorul se află în

